

Μετάφραση: Δήμητρα Δότση

Niccolò Ammaniti

ANNA

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΉΤΑΝ ΤΡΙΩΝ, ΜΠΟΡΕΙ ΚΑΙ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΧΡΟΝΩΝ. Καθόταν σε μια μικρή πολυθρόνα από δερματίνη, με το πιγούνι του ζουληγμένο πάνω στο κοντομάνικο πράσινο μπλουζάκι του. Το ρεβέρ του τζιν του έπεφτε πάνω στα αθλητικά του παπούτσια. Στο ένα χέρι κρατούσε ένα ξύλινο τρενάκι που κρεμόταν ανάμεσα στα πόδια του σαν κομποσκοίνι.

Στην άλλη μεριά του δωματίου, η γυναίκα που βρισκόταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι θα πρέπει να ήταν γύρω στα τριάντα με σαράντα. Το μπράτσο της, γεμάτο κόκκινες κηλίδες και σκουρόχρωμες πέτσες, ήταν συνδεδεμένο με έναν άδειο ορό. Ο ιός την είχε μετατρέψει σε έναν ασθμαίνοντα σκελετό, καλυμμένο από ξεραμένο δέρμα γεμάτο φλύκταινες, που δεν είχε καταφέρει ωστόσο να κλέψει την ομορφιά της, αυτή την ομορφιά που ξεπρόβαλλε μέσα από το σχήμα των ζυγωματικών της και τη γαλλική της μύτη.

Το αγόρι ανασήκωσε το κεφάλι και την κοίταξε, γραπώθηκε από το μπράτσο της πολυθρόνας, κατέβηκε και, με το τρενάκι στο χέρι, πλησίασε το κρεβάτι.

Εκείνη δεν το κατάλαβε. Τα μάτια της, βαθουλωμένα σε δύο μπλάβες γούβες, ήταν καρφωμένα στο ταβάνι.

Ο μικρός άρχισε να παίζει με το κουμπάκι της βρόμικης μαξιλαροθήκης. Τα ξανθά μαλλιά κάλυπταν το μέτωπό του

και κάτω από το φως του ήλιου που τρύπωνε από τις λευκές κουρτίνες έμοιαζαν με νάιλον ίνες.

Άξαφνα η γυναίκα ανασηκώθηκε στηριζόμενη στους αγκώνες της και κύρτωσε την πλάτη λες και της ξέσκιζαν την ψυχή μέσα από το κορμί της, έσφιξε τα σεντόνια στις γροθιές της και σωριάστηκε κλυδωνισμένη από τον βήχα. Πάσχιζε να πάρει ανάσα τεντώνοντας χέρια και πόδια. Ύστερα το πρόσωπό της χαλάρωσε, άνοιξε ορθάνοιχτα τα χείλη και πέθανε με ανοιχτά τα μάτια.

Το αγόρι τής έπιασε απαλά το χέρι και άρχισε να της τραβάει τον δείκτη. Με σιγανή φωνή ψέλλισε: «Μαμά; Μαμά;». Ακούμπησε το τρενάκι του στο στήθος της και το άφησε να γλιστρήσει στις προεξοχές του σεντονιού. Άγγιξε το τοιρότο με το ξεραμένο αίμα που έκρυβε τη βελόνα του ορού. Ύστερα βγήκε από το δωμάτιο.

Στον διάδρομο είχε ελάχιστο φως. Από κάπου ακουγόταν το μπιπ μπιπ κάποιας ιατρικής συσκευής.

Το αγόρι πέρασε δίπλα από το πτώμα ενός χοντρού άντρα πεσμένου κάτω από ένα φορείο, με το μέτωπο στο πάτωμα και το ένα πόδι διπλωμένο σε μια αφύσικη στάση. Από τις άκρες της γαλάζιας ρόμπας του ξεπρόβαλλε η μελανιασμένη πλάτη του.

Συνέχισε να προχωρά τρεκλίζοντας, θαρρείς και δεν μπορούσε να δαμάσει τα πόδια του. Σε ένα άλλο φορείο, ανάμεσα σε μια αφίσα για την πρόληψη του καρκίνου του μαστού και μια άλλη που απεικόνιζε τη Λιέγη με τον καθεδρικό ναό του Αγίου Παύλου, βρισκόταν το πτώμα μιας ηλικιωμένης γυναίκας.

Το μικρό αγόρι περπατούσε κάτω από το κιτρινωπό νέον φως που τριζοβολούσε. Ένα αγόρι με πιτζάμες και πετοσετέ

παντόφλες είχε πεθάνει μπροστά στην πόρτα ενός μεγάλου θαλάμου, με το ένα χέρι τεντωμένο μπροστά και τα δάχτυλα ζαρωμένα, σαν να προσπαθούσε να γλιτώσει από το στροβίλισμα μιας δίνη.

Στο τέρμα του διαδρόμου, το σκοτάδι πάλευε με τις ακτίνες του ήλιου που διαπερνούσαν τις πόρτες στην είσοδο του νοσοκομείου.

Το αγόρι κοντοστάθηκε. Στα αριστερά του ήταν οι σκάλες, τα ασανσέρ και το γραφείο υποδοχής. Πίσω από τον ατσάλινο πάγκο φαίνονταν οι οθόνες των υπολογιστών πεσμένες πάνω στα γραφεία, καθώς και μια χλιοκομματισμένη τζαμαρία.

Άφησε από τα χέρια του το τρενάκι κι έτρεξε προς την έξοδο. Έσμιξε τα μάτια, άπλωσε τα χέρια, έσπρωξε τις μεγάλες πόρτες και χάθηκε στο φως.

Έξω, πέρα από τις σκάλες, πέρα από τις κοκκινόλευκες πλαστικές κορδέλες, ξεχώριζαν οι μαύρες σκιές των περιπολικών, των ασθενοφόρων, των πυροσβεστικών οχημάτων.

Κάποιος φώναξε.

«Ένα αγόρι. Είναι ένα αγοράκι εκεί...»

Ο μικρός κάλυψε το πρόσωπό του με τα χέρια του.

Μια αδέξια φιγούρα έτρεξε καταπάνω του και σκίασε τον ήλιο.

Το αγόρι ίσα ίσα που πρόλαβε να δει ότι ο άντρας ήταν τυλιγμένος με μια χοντρή κίτρινη πλαστική φόρμα.

Ύστερα ένιωσε να το αρπάζουν και να το παίρνουν μακριά.

Τέσσερα χρόνια μετά...

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Το Κτήμα της Μουριάς

1

Η ANNA ΕΤΡΕΧΕ ΣΤΟΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΔΡΟΜΟ σφίγγοντας τα λουριά του σακιδίου που αναπηδούσε στην πλάτη της. Κάθε τόσο έστρεφε το κεφάλι προς τα πίσω.

Τα σκυλιά ήταν ακόμη εκεί. Το ένα πίσω από το άλλο. Θα ήταν έξι, επτά. Κάνα δυο ψωριάρικα χάθηκαν κάπου στον δρόμο, όμως εκείνο το μεγάλο, μπροστά, την πλησίαζε.

Δύο ώρες νωρίτερα τα είχε δει στο βάθος ενός καμένου χωραφιού να ξεμυτίζουν και να χάνονται ανάμεσα στους γκρίζους βράχους και τους μαυρισμένους κορμούς των ελαιόδεντρων, αλλά δεν είχε δώσει σημασία.

Της είχε τύχει ξανά να την ακολουθήσουν αγέλες άγριων σκυλιών· σε έπαιρναν στο κατόπι για λίγο, ύστερα κουράζονταν κι έφευγαν.

Όταν όμως τα έχασε από το οπτικό της πεδίο, αναστέναξε ανακουφισμένη. Σταμάτησε να πιει όσο νερό τής είχε απομείνει και συνέχισε τον δρόμο της.

Όσο περπατούσε, της άρεσε να μετράει. Μετρούσε πόσα βήματα ήθελε για να καλύψει ένα χιλιόμετρο, μετρούσε τα μπλε και τα κόκκινα αυτοκίνητα, μετρούσε τις ανισόπεδες διαβάσεις.

Κι ύστερα τα σκυλιά εμφανίστηκαν και πάλι.

Ήταν πλάσματα απελπισμένα, που πάλευαν κόντρα σε μια θάλασσα στάχτης. Είχε συναντήσει πολλά, με μαδημένο τρίχωμα, με τσαμπιά από τοιμπούρια να κρέμονται από τα αυτιά τους, με τα κόκαλά τους να προεξέχουν. Κατασπαράζονταν για τα απομεινάρια ενός κουνελιού. Οι πυρκαγιές το καλοκαίρι είχαν κάψει τα χωράφια κι έτσι η τροφή ήταν από ελάχιστη έως μηδενική.

Προσπέρασε μια ουρά αυτοκινήτων με σπασμένα τζάμια. Αγριόχορτα και στάχια είχαν φυτρώσει γύρω από τα κουφάρια τους που ήταν καλυμμένα με στρώματα στάχτης.

Ο σιρόκος είχε σπρώξει τις φλόγες μέχρι τη θάλασσα αφήνοντας πίσω του μια απέραντη έρημο. Η άσφαλτος του αυτοκινητόδρομου Α29, που συνέδεε το Παλέρμο με τη Μαντζάρα ντελ Βάλο, έκοβε στα δύο μια νεκρή έκταση απ' όπου ορθώνονταν οι μαυρισμένες λόγχες των φοινικόδεντρων και τολύπες καπνού. Στα αριστερά, πέρα από τα ερείπια του Καστελαμάρε ντελ Γκόλφο, μια φέτα γκρίζας θάλασσας γινόταν ένα με τον ουρανό. Στα δεξιά, μια σειρά από σκούρους χαμηλούς λοφίσκους που επέπλεαν στον κάμπο σαν μακρινά νησιά.

Ένα φορτηγό είχε ντεραπάρει και είχε φράξει τον δρόμο. Το ρυμουλκούμενο όχημα είχε διαλύσει τη διαχωριστική νησίδα· νιπτήρες, μπιντέδες, καμπινέδες και θραύσματα λευκής πορσελάνης είχαν σκορπιστεί σε απόσταση δεκάδων μέτρων. Το κορίτσι πέρασε ανάμεσά τους.

Την πονούσε ο δεξιός της αστράγαλος. Στο Άλκαμο είχε ανοίξει κλοτσώντας την την πόρτα ενός παντοπωλείου.

Και να σκεφτεί κανείς ότι μέχρι να συναντήσει τα σκυλιά όλα πήγαιναν μια χαρά.

Ξεκίνησε όταν ήταν ακόμη σκοτάδι. Κάθε φορά αναγκαζόταν να απομακρυνθεί όλο και περισσότερο για να βρει φαγητό. Στην αρχή ήταν εύκολο· πήγαινες στο Καστελαμάρε κι έβρισκες ό,τι ήθελες, οι πυρκαγιές όμως είχαν δυσκολέψει τα πράγματα. Περπατούσε επί τρεις ολόκληρες ώρες κάτω από τον ήλιο που σκαρφάλωνε στον ξεθωριασμένο, ξάστερο ουρανό. Το καλοκαίρι είχε τελειώσει από καιρό, αλλά η ζέστη δεν έλεγε να φύγει. Ο άνεμος, αφού αναζωπύρωσε τη φωτιά, εξαφανίστηκε, θαρρείς κι εκείνο το κομμάτι της πλάσης δεν τον ενδιέφερε πια.

Σε ένα φυτώριο, πλάι σ' έναν κρατήρα που είχε σχηματιστεί από την έκρηξη μιας αντλίας βενζίνης, κάτω από κάτι σκονισμένες λινάτσες βρήκε μια κούτα γεμάτη τρόφιμα.

Στο σακίδιό της είχε έξι κονσέρβες φασόλια Cirio, τέσσερις κονσέρβες αποφλοιωμένες ντομάτες, ένα μπουκάλι αμάρο Lucano, ένα μεγάλο κουτί ζαχαρούχο γάλα Nestlé, ένα πακέτο φρυγανιές, σπασμένες μεν αλλά μια χαρά για να τις μουσκέψει στο νερό, και μισό κιλό μπέικον σε κενό αέρος. Δεν μπορούσε να αντισταθεί· το μπέικον το έφαγε αμέσως, βουβή, κουρνιασμένη πάνω σε κάτι σακιά με χώμα που ήταν στοιβαγμένα στο γεμάτο ποντικοκούραδα πάτωμα. Ήταν σκληρό σαν πετσί και τόσο αλμυρό που της έκαψε το στόμα.

Ο μαύρος σκύλος κέρδιζε έδαφος.

Η Άννα επιτάχυνε, η καρδιά της χτυπούσε στον ρυθμό των βημάτων της. Δεν θα άντεχε πολύ ακόμα. Έπρεπε να σταματήσει και να λογαριαστεί μαζί του. Αν είχε τουλάχιστον ένα

μαχαίρι. Πάντοτε κουβαλούσε ένα μαζί της, όμως εκείνο το πρωί το είχε ξεχάσει. Είχε βγει με το σακίδιο άδειο κι ένα μπουκάλι νερό.

Ο ήλιος απείχε τέσσερα δάχτυλα από τον ορίζοντα. Μια πορτοκαλί σφαίρα βουτηγμένη σε ένα βιολετί φόντο. Ήταν ζήτημα χρόνου να τον καταπιεί ο κάμπος. Από την άλλη μεριά, το φεγγάρι ήταν λεπτό σαν νύχι.

Έστρεψε πίσω το κεφάλι.

Το σκυλί ήταν ακόμη εκεί. Τα υπόλοιπα σκυλιά, το ένα μετά το άλλο, είχαν φύγει· εκείνο όχι. Στο τελευταίο χιλιόμετρο δεν την είχε πλησιάσει, όμως εκείνη έτρεχε κι εκείνο τρόχαζε.

Ίσως να περίμενε πότε θα σκοτεινιάσει για να της επιτεθεί, πράγμα απίθανο αφού τα σκυλιά δεν σκέφτονται λογικά. Σε κάθε περίπτωση πάντως, εκείνη δεν θα άντεχε μέχρι να σκοτεινιάσει. Ο αστράγαλός της έτρεμε και η γάμπα της είχε γίνει σκληρή σαν πέτρα από τον πόνο.

Πέρασε μια πράσινη πινακίδα. Πέντε χιλιόμετρα για το Καστελαμάρε. Για να μπορεί να τρέχει στην ευθεία, ακολουθούσε τη διακεκομμένη γραμμή στη μέση του δρόμου. Αν δεν την ξεκούφαινε η ίδια της η ανάσα και τα πόδια της που χτυπούσαν στην άσφαλο, θα αφουγκραζόταν την ησυχία. Δεν ακουγόταν ούτε η πνοή του ανέμου ούτε τα πουλιά ούτε οι γρύλοι ούτε τα τζιτζίκια.

Όταν περνούσε δίπλα από κάποιο αυτοκίνητο, η κούρασή της της υπαγόρευε να χωθεί μέσα αλλά η λογική της τη συμβούλευε ακριβώς το αντίθετο. Θα μπορούσε να του πετάξει τις φρυγανιές ή να σκαρφαλώσει στο συρματόπλεγμα, μόνο που είχε μικρά κενά, και δεν είχε εντοπίσει κάποια τρύπα από την οποία θα μπορούσε να περάσει.

Στη διαχωριστική νησίδα, οι πικροδάφνες που είχαν επιζήσει από τη φωτιά ήταν γεμάτες ροζ λουλούδια και τα κλαδιά τους έγερναν βαριά. Το γλυκόπικρο άρωμά τους γινόταν ένα με τη μυρωδιά του καμένου.

Η διαχωριστική μπάρα ήταν ψηλή.

Μα εσύ είσαι σκέτο καγκουρό, είπε από μέσα της.

Στο σχολείο, η Πίνι, η γυμνάστρια, την αποκαλούσε καγκουρό επειδή πηδούσε πιο ψηλά από τα αγόρια. Της Άννας δεν της άρεσε αυτό το παρατσούκλι· τα καγκουρό έχουν πεταχτά αυτιά. Προτιμούσε τη λεοπάρδαλη που και πηδάει ψηλά και είναι πολύ πιο όμορφη.

Έβγαλε το σακίδιό της και το εκτόξευσε πέρα από τα φυτά. Πήρε φόρα, πάτησε το ένα της πόδι στο τσιμεντένιο κράσπεδο, πέρασε ανάμεσα από τα κλαδιά και βρέθηκε στην αντίθετη λωρίδα.

Σήκωσε το σακίδιό της και λαχανιασμένη μέτρησε ως το δέκα. Ύψωσε τη γροθιά της και χαμογέλασε. Είχε ωραίο χαμόγελο, με εκείνα τα λευκά της δόντια που σπανίως τα αποκάλυπτε.

Προχώρησε κουτσαίνοντας. Το μόνο που είχε να κάνει τώρα ήταν να περάσει το συρματοπλεγμά και τότε θα ήταν σώα και αβλαβής.

Από την άλλη πλευρά, το πρανές κατέληγε σε ένα δρομάκι που προχωρούσε παράλληλα με τον αυτοκινητόδρομο. Δεν ήταν το καλύτερο σημείο για να σκαρφαλώσει με τον αστράγαλό της σ' αυτή την κατάσταση. Άφησε κάτω το σακίδιο κι έστρεψε πίσω το κεφάλι.

Είδε τον σκύλο να ξεπροβάλλει από τις πικροδάφνες και να έρχεται καλπάζοντας προς το μέρος της.

Δεν ήταν μαύρος αλλά λευκός, το τρίχωμά του ήταν κα-

λυμμένο με στάχτη και είχε ένα κομμένο αυτί. Ήταν ο πιο μεγάλος σκύλος που είχε δει ποτέ στη ζωή της.

Και αν δεν κουνηθείς, θα σε φάει.

Γραπώθηκε από τα κενά του συρματοπλέγματος, με τα χέρια της να έχουν παραλύσει από τον φόβο. Έστρεψε το κεφάλι από την άλλη και γλίστρησε στο έδαφος.

Το ζώο δρασκελίσσε τα τελευταία μέτρα του αυτοκινητόδρομου και με έναν πήδο πέρασε πάνω από την προστατευτική μπάρα και το αποστραγγιστικό κανάλι. Η σκουρόχρωμη φιγούρα του σκίασε το φως του δειλινού, ορμώντας επάνω της με τα σαράντα κιλά της ψωριασμένης βρόμας του.

Η Άννα έριξε μια αγκωνιά στα πλευρά του σκύλου, ο οποίος ζάρωσε και σωριάστηκε πλάι της. Σηκώθηκε όρθια.

Το αγρίμι ήταν ξαπλωμένο στο χορτάρι. Μια απορία σχεδόν ανθρώπινη διαπερνούσε τις μαύρες σαν κάρβουνο κόρες των ματιών του.

Το κορίτσι άρπαξε το σακίδιό του από το έδαφος και ουρλιάζοντας χτύπησε τον σκύλο. Μία, δύο, τρεις φορές. Στην αρχή στο κεφάλι, μετά στον λαιμό και ξανά στο κεφάλι. Εκείνο αλυχτούσε σαστισμένο, πασχίζοντας να σηκωθεί. Η Άννα έκανε μια στροφή γύρω από τον εαυτό της, σαν σφαιροβόλος που παίρνει φόρα σχηματίζοντας έναν τέλειο κύκλο, όμως το λουρί του σακιδίου της έσπασε κι έχασε την ισορροπία της. Όρθωσε το πόδι της, ο πονεμένος της αστράγαλος δεν την κράτησε. Έπεσε.

Κοιτάχτηκαν, ο ένας δίπλα στον άλλον, κι ύστερα ο σκύλος, γρυλίζοντας, ανασκουμπώθηκε και χίμηξε πάνω της με τα σαγόνια του ορθάνοιχτα.

Η Άννα ανασήκωσε το γερό της πόδι κι έμπηξε τη φτέρνα της στο στέρνο του, εκτοξεύοντάς τον με την πλάτη στην προστατευτική μπάρα.

Το αγρίμι προσγειώθηκε στο πλάι. Αγκομαχούσε με τη μακριά του γλώσσα σουφρωμένη και με τα μάτια του να μοιάζουν τώρα με σκοτεινές σχισμές.

Ενώ ο σκύλος προσπαθούσε να σηκωθεί, η Άννα αναζητούσε κάτι για να τον αποτελειώσει. Μια πέτρα, μια βέργα, μόνο που δεν υπήρχε τίποτα, μονάχα καμένα σκουπίδια, πλαστικές σακούλες, τσακισμένα κουτάκια αναψυκτικών.

«Τι θες από μένα; Άσε με ήσυχη!» του φώναξε. «Τι σου 'χω κάνει;»

Το αγρίμι την κοίταζε με βλέμμα που σπίθιζε από μίσος, ανασηκώνοντας τα μαύρα του χείλια και δείχνοντας τα κιτρινωπά του δόντια και τις φούσκες από τα σάλια ανάμεσα στους τραπεζίτες του. Ένα αργόσυρτο, απειλητικό γρύλισμα έκανε το στήθος του να πάλλεται.

Το κορίτσι απομακρύνθηκε πηγαίνοντας μια δεξιά μια αριστερά, σκοντάφτοντας στα κορδόνια των παπουτσιών του. Οι πικροδάφνες, ο μπλάβος ουρανός, ο μαυρισμένος σκελετός ενός ξέσκεπου αγροτόσπιτου ξεθώριαζαν σε κάθε της βήμα κι αμέσως εμφανίζονταν και πάλι. Κοντοστάθηκε και κοίταξε πίσω.

Ο σκύλος την ακολουθούσε.

Η Άννα προχώρησε κουτσαίνοντας μέχρι ένα μπλε στέισον βάγκον με στραπατσαρισμένο καπό. Η μπροστινή πόρτα ήταν ορθάνοιχτη κι έλειπε το πίσω παρμπρίζ. Με τις τελευταίες της δυνάμεις χώθηκε μέσα και τράβηξε την πόρτα, μόνο που ήταν μπλοκαρισμένη. Προσπάθησε και με τα δυο της χέρια. Η πόρτα στρίγκλισε πάνω στους σκουριασμένους μεντεσέδες και τραντάχτηκε πάνω στην οξειδωμένη κλειδαριά. Ξαναπροσπά-

θησε. Τίποτα. Στο τέλος την έκλεισε δένοντας τη ζώνη ασφαλείας στο χερούλι. Ακούμπησε το κεφάλι της στο τιμόνι κι έμεινε με κλειστά τα μάτια να εισπνέει και να εκπνέει εκείνον τον αέρα, τον ποτισμένο με κουτσουλιές πουλιών. Τα τζάμια, καλυμμένα με στάχτη και σκόνη, σκοτείνιαζαν το εσωτερικό του αυτοκινήτου.

Στο κάθισμα του συνοδηγού τής κρατούσε συντροφιά ένας σκελετός σκεπασμένος με κουτσουλιές. Τα ξεθωριασμένα απομεινάρια του Moncler μπουφάν είχαν γίνει ένα με την ταπετσαρία της καρέκλας και από το σκισμένο ύφασμα έβγαιναν πούπουλα και κίτρινα οστά. Το κρανίο του, που το συγκρατούσαν οι ξεραμένοι τένοντες, κρεμόταν πάνω από το στήθος του. Στα πόδια φορούσε ψηλοτάκουνες σουέτ μπότες.

Η Άννα σκαρφάλωσε από πάνω του για να φτάσει στα πίσω καθίσματα, ξάπλωσε στο πορτμπαγκάζ και πλησίασε το σπασμένο παρμπρίζ. Δεν είχε το κουράγιο να βγάλει έξω το κεφάλι, όμως όλα έδειχναν πως ο σκύλος είχε εξαφανιστεί.

Λούφαξε ανάμεσα σε δύο άδειες βαλίτσες. Σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος χώνοντας τις παλάμες της κάτω από τις ιδρωμένες της μασχάλες. Είχε ξοδέψει όλη την αδρεναλίνη της και τώρα με δυσκολία κρατούσε ανοιχτά τα μάτια. Ακόμα και δέκα λεπτά ύπνου θα της ήταν αρκετά. Άρπαξε τις βαλίτσες και προσπάθησε να τις σφηνώσει στο πλαίσιο του παρμπρίζ. Η μία παραήταν μικρή· την άλλη τη στερέωσε σπρώχνοντάς τη με τα πόδια.

Χαίδεψε τα χείλη της. Το βλέμμα της έπεσε σε μια βρόμικη σελίδα τετραδίου. ΒΟΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ! ήταν γραμμένο με κεφαλαία γράμματα.

Μάλλον ήταν εκείνη, εκεί μπροστά.

Έγραφε ότι την έλεγαν Τζοβάννα Ιμπρότα, ότι πέθαινε και

ότι είχε αφήσει τα δύο της παιδιά, τον Έτορε και τη Φραντσέσκα, στο Παλέρμο, στον τελευταίο όροφο της οδού Βασιλέως Φεντερίκο 36. Ήταν μόλις τεσσάρων και πέντε ετών και θα πέθαιναν από την πείνα εάν κάποιος δεν πήγαινε να τα σώσει. Στο συρτάρι του κομού στο χολ, υπήρχαν πεντακόσια ευρώ.

Η Άννα πέταξε το χαρτί, ακούμπησε το σβέρκο της στο παράθυρο κι έκλεισε τα μάτια.

Niccolò Ammaniti

ANNA

Σικελία 2020: «η Κόκκινη», ένας θανατηφόρος ιός, έχει χτυπήσει όσους έχουν περάσει το κατώφλι της εφηβείας. Δεν υπάρχει ούτε ένας ενήλικας ζωντανός. Ένα δεκατριάχρονο κορίτσι περιπλανιέται σε καμένους κάμπους, μυστηριώδη δάση, κουφάρια εμπορικών κέντρων και ερημωμένες πόλεις, σε ένα απέραντο ρημαγμένο τοπίο που θυμαίνονται η ίδια η φύση και άγριες συμμορίες. Η Άννα, με οδηγό της το τετράδιο με τις οδηγίες επιβίωσης που της άφησε η μητέρα της, αναζητά τον απαχθέντα αδερφό της και προσπαθεί να γλιτώσει από τον όλεθρο που παραμονεύει σε κάθε της βήμα. Μέρα με τη μέρα ανακαλύπτει πως οι κανόνες του παρελθόντος δεν έχουν πια καμία ισχύ. Τώρα η ίδια είναι αναγκασμένη να φτιάξει μόνη της τους δικούς της κανόνες.

Ο Νικολλό Αμανίτι μάς συστήνει την Άννα, το πιο σπαραχτικό μυθιστόρημά του, όπου μέσα από τον θάνατο της βεβαιότητας εφορμά η ασυγκράτητη δύναμη της ζωής. Γιατί, όπως ανακαλύπτει η Άννα, η «ζωή δεν μας ανήκει, μας διαβαίνει».

Ένας εξαιρετικά προικισμένος αφηγητής.

Guardian

Αμανίτι είναι το συνώνυμο της λέξης ταλέντο στα Ιταλικά.

Times

ISBN: 978-618-03-0659-0

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ.: 80659